

FRAM KAMERATER

Desember 86

De arbeidsløses jule 1922 etter arbeidskjøpernes recept Høy Børn her er julestokk

INNHOLD :

Leder	s.	3
Arbeiderklassen, de intellektuelle og partiet	s.	4
Noen tanker om opprettelse av en stiftelse for Klassekampens venner i Midt-Norge	s.	7

FRIST FOR INNLEVERING
AV STOFF :

Frist for innlevering av stoff til neste Fram Kamerater er torsdag 22. januar klokka 18.00.
Leveres Oktober Bokhandel.

Dette nummeret er (som vanlig) tynt. Debatten florerer ikke i partiet tydeligvis. Heller ikke direkte utfordringer til ledelsen hjelper. I forrige nummer ble DS utfordret til å svare på artikkelen "Krise i marxismen". Denne utfordringen nådde ikke fram, tydeligvis. Med en slik prioritering av debatt fra ledelsen, kan en ikke vente å få et blomstrende debattblad. Ei heller kan en vente å få til ivrig kritikk/sjølkritikk når ledelsen ikke med et ord kommenterer at det har manglet lederartikler i tre av de siste utgivelsene. Her må det nye initiativ til for å få igang den konstruktive debatten.

Velkommen med innlegg til neste nummer. Også i dette er det et par artikler å ta fatt i, så får vi håpe at 1987 blir et godt debatt-år.

FORSIDA:

Året 1921 var det første alvorlige krisåret med en gjennomgriplig arbeidslosket blant de fagorganiserte på 45 - og en stagnasjon til 22 i oktober. En måned tidligere i sin antakelse om at 1921 skulle bli like ille. Det nye året startet på en dårlig terre arbeidsløshetsstall, selv om stagnasjonen ble drept ved noe mot. (Anten av det legning av Anton Hansen i Rebell nr. 14, 1971)

LEDER :

Når dette året er slutt, er det tid for årsmøter. Det gjelder også vårt parti. Jeg tror vi er det eneste partiet i fylket som kan samles til årsmøte for å oppsummere 2 års arbeid det er grunn til å være stolt av, og få valgt ei ny ledelse som vil noe mer!

Beretningsforslaget oppsummerer at økonomiarbeidet har styrka seg, at flere lag fungerer bedre, at det er færre kriselag og at høstens KK-kampanje var en suksess.

Grunnlaget for denne positive utviklinga trur jeg ligger i flere forhold. Partiet er på banen og utvikler politikk og teori på områder andre ikke bryr seg om. Et stort antall medlemmer i fylket har deltatt på flere store konferanser:

3. verden-konferansen, Arbeiderkonferansen, Miljøkonferansen, sommerleir og ikke minst Kvinnekonferansen i høst. Disse konferansene har gitt oss nye ting å tenke på og et nytt håp for at partiet er et framtidsparti, et parti det er verd å være med i og slåss for at det skal bli større og sterkere.

Nye erkjennelser blant menn i partiet om kvinnebevegelsens strategiske betydning for revolusjonen fjerner slagg og gubbetenkning. Jentene tar konsekvensen av sin utvikla kvinnebevissthet og slåss seg inn i ledelsen på alle nivå i partiet. Her ligger nøkkelen til framgang, fordi de nye teorier på kvinnekamp er partikvinnenes fortjeneste og eiendom. Denne eiendommen vil vanskjøttes om menn skal forvalte den.

Parallelt med utviklinga av teori og politikk fra vår side, angripes folks demokratiske rettigheter og levestandard. I denne forsvarskampen er vi i spiss, og blir angripe for det. Og angrepa kommer fordi vi faktisk er i spiss og er den virkelige trussel mot at borgerskapet skal lykkes i å forverre levekåra til folk flest.

Gamle Mao sa:

"Det er bra om vi blir angrepet av fienden, for det beviser at vi har trukket ei klar skillelinje mellom fienden og oss. Det er enda bedre om fienden angriper oss vilt og svartmaler oss fullstendig og uten et forsonende trekk. Det viser at vi ikke bare har trukket ei klar skillelinje mellom fienden og oss, men at vi har oppnådd en god del i arbeidet vårt."

Angrepa fra Rolf Hansen og Ulf Gutormsen oppnådde ikke det ønska resultatet fordi vi gikk til mot-offensiv - og det vitner om kvalitet.

Inga Næss skreiv i KK den 3.12, som alle kommunister må legge seg på hjertet:

"DET UIMOTSAGTE er som en kreftcelle. Stoppes den ikke, finner den veien gjennom organismen, sprer seg og utvikler seg til en dødelig sjukdom. Slik løgnen setter seg fast, vokser og blir til fordommer og sannheter."

Kamerater! I de neste 2 åra må vi sørge for å få ei ledelse som på maoistisk vis søreger for å bli angrepet av fienden og ikke la det "sagte" bli stående uimotsagt.

Vi har redskapene. Avisa, RRV, Rød Ungdom, NKS + RV og et stort antall partiaktivister og ikke minst mange som nå i disse tider vil være med, sammen med oss i dette spennende revolusjonære arbeidet. Klarer vi også å få ei ledelse som kan organisere alle disse ressuresene til ei mangfoldig og samtidig enhetlig kraft, kan vi oppnå store resultater.

Grip dagen og timen, vi er en herlig ansamling av tapte generasjoner for borgerskapet, som skal gjøre revolusjon.

Pelle.

ARBEIDERKLASSEN, DE INTELLEKTUELLE OG PARTIET.

Dette er 3 elementer som i den revolusjonære bevegelsens historie har vært problemfylt og som aldri riktig er blitt diskutert i AKP. Jeg skal ikke påta meg å bringe mye nytt inn i debatten, men beretninga og forslag til nominasjonskriterier gjør faktisk at debatten bør reises.

Det er i dag brei enighet i alle fall i ord om at avproletariseringa som i dag skjer, er en alvorlig trussel mot AKP som arbeiderparti. I dette ligger trusselen om at endrer partiet sitt sosiale tyngdepunkt for mye, så vil det på sikt endre politikk. Som vi sa i gamle dager, partiet kan bli revisjonistisk. Men hva skjuler seg bak dette ordet konkret. Hvilke konsekvenser kan det få og hva er det som gjør at "vanlige arbeidere" (som slett ikke er vanlige) har problemer med å bli i partiet. Og ikke minst hvilken rolle og oppgave spiller de småborgerlige intellektuelle i partiet.

ARBEIDERKLASSEN VÅRT MAKTGRUNNLAG

Det som alltid har gjort et revolusjonært parti farlig for borgerskapet, er ikke først og fremst dets teori (sjøl om det er en forutsetning for å utfordre makta). Men det er dets evne til å knytte den praktiske bevegelsen sammen med den taktiske. Bare en enhet her mellom vår teori og en reell bevegelse i arbeiderklassen kan utfordre borgerskapets makt. Nettopp derfor er arbeiderklassens stilling i partiet viktig. Fordi jeg oppfatter at det i hovedsak er disse som har mulighet til å knytte et såpass ideologisk / teoretisk parti som vårt (noe det også må være) til de breie massene av arbeidere. De yrkesintellektuelle vil her bare kunne spille en under-

ordnet rolle. Men dette er bare den ene siden av problemet. For de intellektuelle (som også kan være arbeidere) vil det bli umulig å utvikle et nytt ideologisk/teoretisk gjennombrudd uten et referansepunkt i arbeiderklassen. I alle fall hvis denne teorien/ideologien skal kunne knyttes og brukes av den "nye arbeiderklassen" som vokser fram. Uten et slikt referansepunkt, der vi hele tiden forholder oss til det nye som vokser fram, vil teoriene våre miste røttene til virkeligheten. Jeg oppfatter at dette er den alvorligste sida ved avproletariseringa på sikt. Jeg tror også det i hovedsak er enighet om dette.

Problemet er likevel en storstilt avproletarisering av partiet. Et problem vi har hatt siden begynnelsa på 80-tallet. Jeg oppfatter hovedårsaken er to ting:

- 1) Det ideologiske sammenbruddet for den maoistiske bevegelsen som skjedde rundt 79-80.
- 2) Arbeiderklassen sin tilbakegang politisk og en i antall minkende industriarbeiderklasse.

Ut i fra disse to årsakene sprer ideen seg om at det ikke er noen vits i å være i arbeiderklassen. Både på grunn av partiets langsiktige mål er fjernt og at folk som har muligheten, sikrer seg sjøl bedre sosialt. Partiet forsøkte å sette igang en kampanje for å stoppe utviklinga rundt -83. Til nå har jeg ikke sett noen oppsummering av dette tiltaket. Partiledelsen virker her, mulig med rett, handlingslamme. Men

det er på to områder jeg ser muligheter for sakte å snu en slik utvikling. Den ene ligger i kvinnebevegelsen og da spesielt kvinnefrontens profil i forhold til det faktum at halve arbeiderklassen er kvinner. Er det mulig å knytte kontakter, rekruttere her, så vil det styrke vår arbeiderprofil. Det andre ligger i Rød Ungdom. Hvis vi får en sterkere ungdomsorganisasjon er det etter min mening mulig med en ny proletariseringbevegelse (forutsatt at vi har lært av de mindre feil som ble gjort sist).

Uansett så er det et faktum at vi har problemer med å holde på de arbeiderne vi rekrutterer og ofte spiller de en underordnet rolle i partiet. De søker i alle fall ikke makt i dette partiet.

HVA MÅ GJØRES?

Denne tittelen er ikke tilfeldig valgt. Lenin i boka "Hva må gjøres?" behandlet grundig forholdet mellom arbeiderne og de intellektuelle i det revolusjonære partiet. Og jeg fornemmer at linja for kriterier til valg av nytt DS nettopp er på kollisjonskurs med de erfaringer han gjorde og som vi også har.

I punktet om klassestandpunkt står det "Vi trenger folk i ledelsen som ikke mener at arbeidsfolk må omskoleres for å bli mest mulig lik småborgerne".

I dette utsagnet tror jeg det skjuler seg en djup uenighet om hvordan forholdet småborgerlige intellektuelle og arbeiderklassen må være i partiet og hvilke problemer arbeidsfolk har i forhold til å søke makt og innflytelse. (Jeg skriver småborgerlige intellektuelle fordi det er mer presist for vårt parti og som det tenkes på, for bønder finnes vel knapt).

Opp mot dette utsagnet vil jeg formulere det motsatte, sjøl om det ikke dekker helt hva jeg mener, så er dette mer korrekt: Vi trenger folk i ledelsen som mener at arbeidsfolk må bli mer lik de småborgerlige intellektuelle.

At arbeiderklassen i partiet svekkes, dreier seg ikke først og fremst om en kulturkollisjon der hovedproblemet er at det er så mange småborgerlige "væremåter, språk og verdier". Det det dreier seg om er en maktkollisjon der arbeiderne i partiet føler seg for usikre og for svake til å utfordre denne makta. Ei makt de er mer usikre overfor enn tyranniske bedriftsledere eller drevne LO-pamper. På sin egen arbeidsplass er de ofte ledere i kamp mot den herskende makta. I partiet gjør de seg ofte usynlig. Dette fordi maktgrunnlaget deres bygger på kunnskap om fagbevegelsens avtaleverk og lang erfaring fra faglig arbeid, dette gjør dem mere sjølsikre ute blant vanlige arbeidsfolk.

I partiet møter de et annet grunnlag for makt og innflytelse, kunnskapen om partiets ideologi og politikk. Dette er et maktgrunnlag som de småborgerlige intellektuelle lettere tilegner seg fordi det stiller større krav til evnen å abstrahere, utforme teori. På grunn av klassebakgrunn, skolegang og ofte lang erfaring fra politisk og organisatorisk arbeid, greier de det lettere enn arbeiderne i partiet. Jeg tror at vi aldri kommer utenom at forutsetningen for innflytelse i partiet er at du har et visst grep om partiets politikk og ideologi. For partier gjelder dette spesielt vårt som skal stå imot hele den herskende ideologien i samfunnet.

Derfor må arbeidsfolk hvis de skal få en sterkere posisjon og dermed bli i partiet, også bli "lik de småborgerlige intellektuelle". Dette betyr sjølsagt ikke at arbeidsfolk skal tilpasse seg en småborgerlig stil som ändssnobberi og intellektuelle konkurranser som finnes i

AKP-miljøer. Det betyr heller ikke at vi forlanger at arbeidsfolk må beherske en rekke fagområder som de småborgerlige intellektuelle har som yrker.

Problemet ligger ikke her, problemet er å få "vanlige arbeidsfolk" (som ikke er vanlige) til å beherske mange av de områdene de småborgerlige intellektuelle i dag har et monopol på innafor partiet og som gir grunnlag for deres makt. I partiet og på politikkens område må vi ha som mål å viske ut skillene mellom de småborgerlige intellektuelle og arbeiderne. Bare hvis partiet greier å utvikle mange arbeidere til å bli intellektuelle på politikkens område, vil arbeidsfolk i og utafør bli trygge på dette partiet. Dermed vil problemet med sin egen stil,

språk og kultur bli underordnet fordi de vil finne igjen ledere som de kan identifisere seg med.

Og er vi villige til å stille problemet slik, så må det bety at arbeidsfolk i dette partiet må få en særegen skolering og oppmerksomhet. AKP må bli en plass der de blir tatt vare på, får oppmerksomhet og får igjen sjøltilliten, ikke en plass som gjør dem mere usikre. Her tror jeg vi har en del å lære av DNA/L0 i hvordan de opp gjennom årene har plukket de beste fra arbeiderklassen og gjort dem til sosialdemokrater gjennom faglige kurs og L0-skolen.

Vi har ikke de samme ressursene, men utgangspunktet blir i alle fall håpløst hvis parolen blir "arbeidere i partiet, bli ved deres lest".

Per O

NOEN TANKER OM OPP- RETTELSE AV EN STIFTELSE FOR KLASSE- KAMPENS VENNEN I MIDT-NORGE.

Det "harner" til. Klassestaten vil KK og revolusjonære radioer til livs. En av grunnpillarene til den revolusjonære bevegelsen - avisa - må sikres uten at vi er avhengig av klassestatens annonser og dees penger som lukter stygt. Noe må gjøres. En ting er å fylle bøtta med penger som er uten bunn - det må vi bare gjøre - men en annen ting er å tenke litt lenger, framover i tida. I løpet av få år er vi nødt til å ansette KK-journalist her i Midt-Norge, for at avisa kan bli et tilbud til flere som i dag ikke abonnerer på avisa. En av de viktigste manglene ved avisa er det lite lokalstoff. Det er ei grense for hvor mange abonnenter vi får så lenge lokalstoffet ikke fins. Dessuten skjer det mye i regionen som må bli en del av avisa, for at avisa kan bli ei avis for heile arbeiderklassen og folket i heile Norge.

Stiftelsen Klassekampens Venner:

En stiftelse er en "ansamling" av penger fra bidragsyttere som dermed blir andelseiere i stiftelsen - og også utgjør Stiftelsens eiere. Hvis vi lager et andelssystem med en type aksjer pålydende kr. 100,- kan vi i løpet av flere år akkumulere gjennom renter til en bestemt sum.

En måte er følgende:

Hvis 10 kamerater kjøper 100 aksjer vil det utgjøre : 100.000,-

Hvis 100 kamerater kjøper 10 aksjer vil det utgjøre : 100.000,-

Hvis 1000 kamerater kjøper 1 aksje vil det utgjøre : 100.000,-

Hvis 100 kamerater kjøper 1 aksje hvor hvert år i 10 år, tilføres ut til fondet i løpet av 10 år 100.000,-

Med et opplegg som over vil vi etter 10 år med 12 % rente ha akkumulert kapital til 600.000 hvis vi f.eks. det første året tar ut 10.000 kroner i drift av fondet, samt bevilgning til KK eller RRV, året etter tar vi ut 15.000, 20.000 det 3. året osv. Sånn at vi det 10. året kan ta ut 55.000 kroner til drift og bevilgninger til KK og/eller RRV.

I tillegg kan vi gå ut til organisasjoner (partiet, RU, RV, RRV, KK, NKS, Solidaritetsorganisasjoner, fagforeninger) som kan kjøpe aksjer (andeler) i stiftelsen mot at det

står i vedtektene at de etter søknad kan motta bevilgninger av stiftelsen når de trenger penger. Dette kan gjøre stiftelsens midler større og dermed også de årlige utbetalinger. Midler som bevilges til KK kan eventuelt øremerkes til å betale av lønn til en KK-journalist for distriktet.

Stiftelsen har årlige generalforsamlinger som velger et styre som arbeider etter generalforsamlingens anvisninger.

Det finnes sikkert andre måter å gjøre stiftelsens midler større på, f.eks. å kjøre årlige loddsalg, bruke f.eks. 1000 kroner året på en fast rekke på lotto eller tipping, kjøpe premieobligasjoner som kan gi gevinster. Forutsetningen må selvfølgelig være at sånne sjansespill må utgjøre en veldig liten del av stiftelsens årlige driftsutgifter.

En annen mulighet er eventuelt å knytte andelen i stiftelsen til det å være KK-abonnet. F.eks. ved å betale 1200 kroner året på et abonnement på KK får en ikke bare avisa i posten hver dag, men også 2 andeler i stiftelsen hvert år.

Det var noen ideer. Er det mulig å gjøre sånne ting. Mange "utslitte" kamerater kan sikkert tenke seg å administrere, sånne tiltak. I alle fall vil et slikt tiltak kunne gi bevegelsen et noe større armslag når tidene blir hardere.

Det finnes også noen kamerater som enten kan være i kategorien "nyrike" eller som har formue i bank som bare gjør seg feitere og som kameraten betaler store skatter av som kan plasseres som midler i stiftelsen. Finnes det 10 sånne? Hvis 10 "sånne" i gjennomsnitt kjøper aksjer (andeler) som tilsvarende 100.000 mot å motta f.eks. en rente på 5 %, kan disse kameratene ved siden av å tilføre stiftelsen 1 million kroner gi stiftelsen renteinntekter på 70.000 i året det 1. året og det skulle gi stiftelsen enda større armslag.

Tenk nytt, tenk hardt, tenk dristig.

Money, money, money.